

PHILANG

DETSEMBER 2002

TASUTA!

Täna lehes:

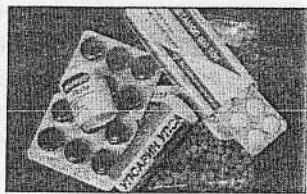
Balliperemehed ja -naised
peagi mõõtu võtmas.
lk. 6-7

Rebaste retsimine:
traditsioon, mis ei tohiks
eksisteerida
lk 5

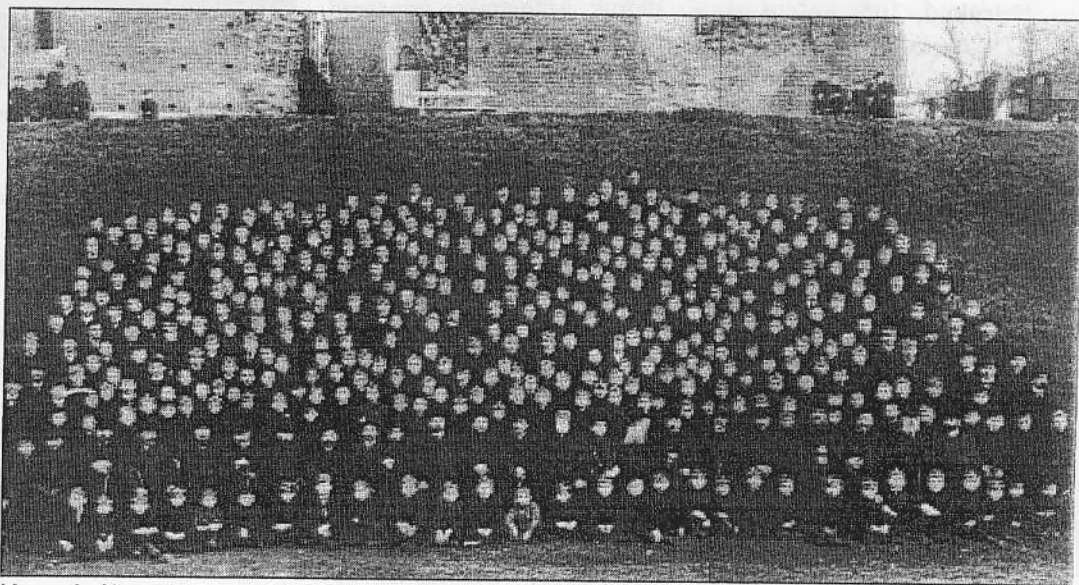

Merille Hommik: õpetaja,
kes kasvatab draakoneid
lk. 8-9

Mis kasu on treffneristil
tablettidest?
lk.4

Õnne sünnipäevaks!

Hugo ja jüngrid aastal 1896

On aasta 1896 ja Hugo Treffneri poisslaste eragümnaasium on vilkalt töötanud juba kolmteist aastat. Õnnetu number? Treffnerile küll mitte, sest just sellel aastal on end tema kõrvale istuma seadnud kõik tema kasvandikud. Nii "tähistati" kooli sünnipäeva tollel ajal.

Tänapäeval, pea samal ajal, võivad treffneristid keksata ja põlvi niksutada kooli aastapäeva ballil, mis ilmtingimata ka fotomällu salvestatakse. Kas laupäeval tehtud klantspildid end sama eriliselt ajalukku uuristavad kui ülaloodud, näitab vaid aeg.

Hugo Treffner isiklikult oma halli habemega

Õpetajate kingitused koolile aastapäeva puhul

Margit Park: "Bassein ja jõusaal."

Priidu Beier: "Oma luulekogu."

Heivo Kiikkatalo: "Tarku päid."

Ott Ojaveer: "Soov, et siin oleks alati arukaid inimesi."

Saima Kaarna: "Lilli ja oma südame."

Hele Kiisel: "Häid tulemusi ja edukaid õpilasi."

Kristiina Punga: "Lilli, lilli, lilli..."

Ülle Hüva: "Head muusikat."

Allikas: 10. klasside õpilaste koostatud stendid

Mall Matto: "Ühe ilusa päeva ja ühe meeldejäeva peo."

Lärm, lõõgastus või loome?

Septembris tegi häält HTG kooliraadio, kuid pole veel selge, milline see hääl olema peab või olla võiks.

Raadio kui müratekitaja

Vahetult pärast seda, kui raadio tööd alustas, viidi läbi ka vastav küsitlus. Vastajatest 43% olid tüdrukud, 30% poisid ning 27% õpetajad. Arvamusi oli erinevaid.

Leiti, et mõni nurk võiks olla hoopis raadiovaba. Osa õpilasi eelistaksid muusikale vaikust, et õppida või kaasõpilastega vestelda. Ei tohiks unustada, et vaikusel on kõrge hind ja mitte igale inimesele pole muusika lõõgastus.

Kuna meie põlvkond on muusikat kuulates üles kasvanud, tundub igati normaalne, kui raadio kuskil lae all lõugab. Just nimelt lõugab, sest kuigi koolis tehti helitugevuste kontroll, kõlab muusika erinevates ruumides erinevalt. Õpilased kurdavad, et näiteks aatriumis pole üldse midagi kuulda, seevastu garderoobis olevat kõige lärmakam.

Ega õpetajadki ole pidevalt nende tööd saatvast müra-st vaimustatud. "Kui eksisteeriks võimalus raadio kinni keerata, ma teeksin seda," ütleb üks pedagoog.

35% küsitletutest leiab, et muusika tuleb vaiksemaks teha, 11% keeraks heli valjemaks, 22% on kirjutanud oma vastustesse: "Muusika vaiksemalt, saated kõvemini". Kas kunagi üldse saated tulevadki?

Raadio muusikavalik. Kas ainult muusika?

Enamus on muusikavalikuga rahul, kuid see peab olema mitmekesisem. Suur osa küsitletutest soovib raadiost kuulata rahulikumat, kergemat muusikat, sh ka klassikat. "Raskemat muusikat võin ka kodus kuulata," märgib üks tüdruk. Mängitakse erinevaid muusikastiile, kuigi harjumatu kuulajale võib kõik ühesuguse tümpsu ja kolinana tunduda. Teadjam kuulaja taipab, kes parajasti üleval puldis passib.

Kõige rohkem soovitakse raadiost kuulata infot, õnnitlusi ja vestlussaateid. Väiksem protsent kuulaks ainult muusikat. Üks õpetaja ütleb nii: "Kord kuus võiks koolikell heliseda 5 minutit varem, õpilased oleks klassides ja kuulaksid kindla ülesehitusega sisukat, umbes 10-minutilist raadiosaadet." Eetrisse läheks see infominutite ajal, mis niigi praegu teabepuuduse käes vireleb. Iseenesest hea idee ju! Kahjuks ei tulnud kõlarite paigutamisel eelnimetatud mõte kellelegi pähe ning klassidest me krappe ei leia. Kooliraadio peaks pakkuma huvitavaid saateid kuulajatele, mitte ainult tegijatele. Miilang küsis paari tegijate käest, mida nemad asjast arvavad.

Ove: "Kõik, mis ma teen, on hea ja seda ei peaks ega tohiks muuta :), aga üldiselt, kui ma leian, et miski ei meeldi, eks ma siis teen teisiti."

Kaur: "Kui 98% õpilasi ning 75% õpetajaid on praegusega rahul, mina asja muutma ei hakka."

Kooli üldsus oleks siiski huvitatud ka raadioonude tulevikupildist.

Mida arvavad

Usin raadiomees Preeti hoolsalt kuulajaid lõbustamas

radioprogrammist õpetajad? Õpetajad soovivad kuulata teateid, õnnitlusi-kiitusi, aga ka tõsisemaid saateid. Kuna saateid pole veel sündinud, ei ole nad kuigi positiivselt meelestatud. Teada on, et lähitulevikus tuleb kokku kooli juhtkond, arutamaks HTG kooliraadio küsimust.

Raadio tööaeg

Siin on kõige rohkem erinevaid arvamusi. 35% vastajatest soovivad raadio saatel lõõgastuda mõlemal söögivahetunnil, 26% ühel pikal vahetunnil, 15% igal vahetunnil. 13% soovib raadiot kuulata kord või paar nädalas,

8% kasvõi tunni ajal (info) ning 3% ainult lühikestel vahetundidel. "Mida rohkem, seda uhkem!"

Hämmastav, kui palju me raadiot kuulame! Kui tähtis see meile olla võib!

Oluline loos on see, et koolis laulva ja lugeva raadio eest ära ei põgene. Kellele ei meeldi, soovitan ... kõrvatroppe kasvõi. Enamikule meeldib, ja just sellisena või siis natuke teistsugusena. Demokraatia ikkagi.

Tanel Palusoo

Kolm kooli võtsid mõõtu

25. septembril leidis aset esimene Kolme Kooli Kohtumine humanitaaraladel. Vaprad noored katsejänesed olid lisaks treffneristidele kohale vuranud veel ka Pärnu S ü t e v a k a Humanitaargümnaasiumist ja Tallinna 21. koolist. Võisteldi kirjandi kirjutamises (10. klassid), ajaloos (11. klassid), kirjanduses ja kunsti- ning

muusikaajaloos (12. klassid). Võistluseaimukesel on plaan saada aastatepikkuseks traditsiooniks nagu kohtumised reaalaraladelgi. Nii võtab järgmisel aastal teadmiste proovilepanejaid Pärnu S ü t e v a k a Humanitaargümnaasiumi üks.

Kirke Kook

Appi, tugiõpilased!

Eelnevate aastate rebase on pidanud uues koolis, uues linnas ja ehk ka uues maailmas omal jõul hakkama saama. Nüüd on kümnendikel tugiõpilastelt ehk tuutoritelt võimalus abi saada.

Tuutorluse idee tekkis sellest, et uutel tulijatel, praegustel 11ndikel ja 12ndikel, oli endal raske alguses hakkama saada. Nüüd otsustati, et on vaja õpilaste elu lihtsamaks muuta. Mõtte teostamisel võeti malli ülikooli tuutorite süsteemist.

Tugiõpilane aitab rebasele hakkajaks saada ja toime tulla nii oma pisimurede kui suuremate probleemidega. Otsitakse võimalusi, kuidas õpilast toetada.

Esimene nädal raskeim

“Esimene nädal uues koolis on kõige raskem,” räägib kooli psühholoog Kaia Raig. Tänavu septembris määrati igale värskele treffneristile päris oma tuutor, kuid kogu süsteemi käivitamine venis. Kuna tugiõpilane määrati rebasele suvaliselt, tähestiku või loosi järgi, siis tekitas see paljudes turvatunde asemel võõristust. Halvemal juhul tekkis olukordi, kus õpilane vajab abi, kuid tuutor ei viitsinud temaga tegeleda või vastupidi – tuutor oli koostööaldis, kuid kümnendik ei vajanud abi. Paremal juhul said tugiõpilasest ja rebasest head sõbrad või siis vähemalt teretuttavad.

Süsteemi edu ja kasulikkus sõltus tegelikult inimestest, kes kokku sattusid. Mõte, et kümnendik tuleb ja küsib ise, ei leidnud tuutorite sõnul eriti kinnitust. Kontaktid säilisid

paremini neil paaridel, kus on aktiivsemaks pooleks olnud 11ndik.

Arvamusi on tuutorluse kohta mitmeid. 65 õpilase küsitlus näitab, et tuutorlus on vajalik, kuid soovitakse selle paremat teostust. Üldjoontes meeldis idee mõlemale poolele – nii rebastele kui tugiõpilastele endile. Kuid oli ka juhtumeid, kus rebane ei suhelnud oma tugiõpilasega ega osanudki mingit hinnangut anda. Nurinat põhjustas pigem info vähesus tuutorite eesmärgi kohta kui idee ise. “On hea, et ka nendele on mõeldud, kes kedagi ei tunne ja on tagasihoidlikumad,” arvas üks treffnerist.

Süsteemivahetus (Koolis olgu hea olla)

“Treffner peaks olema kool, kus on mitte hea, vaid väga hea,” leiab Kaia Raig.

Leiti, et praegune tuutorite süsteem pole piisavalt efektiivne. Seetõttu otsustatigi uus süsteem sisse seada, mille järgi on tuutoriteks vaid need inimesed, kes seda tõesti tahavad ja on valmis teisi aitama. Nemad saavad ka vastava koolituse. Varem võeti seda kui lisakohustust ja paljud ei julgenudki suuri ja tähtsaid 11ndikke tülitama minna.

Praegu on Treffneris kolm ametlikku tuutorit. Need on Sille Neevits, Teele Pern ja Tiiu Niglas. Nimetatud isikute poole võib pöörduda alati, kui tekib mõni küsimus või probleem. Võite kindlad olla, et saate abi! Uue süsteemi juurde käivad ka koolitused nii tuutoritele endile kui ka loengud õpilastele.

Rolliootused

Ise tuutoriks olles tuleb kõik rolliootused paika panna. Tugiõpilane eeldab, et rebane

Kolm abivalmit elukutselist tuutorit

poleks passiivne ning abivajaja ootab, et nõustaja poleks üleolev. Sellele tuleb juba praegu mõelda kümnendikel, kes võiksid ja tahaksid järgmisel aastal ise toetajaks saada ja seda rolli täita. See on aga järgmine aasta. Praegu aga oodatakse rebasele seda, et ta enda eest seisaks kui vaja. Kui ümber on abivalmid inimesed, siis on ka olemine hea. “Minul on küll Treffneris suure perekonna tunne,” lausub Sille Neevits. Igatihel on õigus olla selline, nagu ta on: aktiivne või tagasihoidlik. Aga kui on abi vaja, siis tuleb ise küsida, mitte oodata, et seda pakkuma tuldaks. Lõppude lõpuks sõltub kõik ikkagi iseenda käitumisest.

Arvamusi tuutorlusest

1) Praegune süsteem töötas mõnel puhul (näiteks minu tuutor teatas, et võin tema poole igasuguste murededega pöörduda, ja ka siis, kui muresid pole). Kõik sõltub inimestest, kes kokku sattusid. Mõned võivad tõesti headeks sõpradeks saada, teised aga ehk ei suhtlegi. Arvan, et tuutorlus on just esimestel

nädalatel tähtis – praeguseks on enamik muresid juba murtud ja klassiruumid teada.

2) Süsteemivahetuse juures on hea see, et valitakse välja inimesed, kes on tõesti valmis rebaseid aitama. Muidu võeti seda lisakohustusena ja osad ei julgenudki suuri ja tähtsaid 11ndikke tülitama minna. Kui enne oli igatihel üks tuutor, siis uue süsteemi järgi on neid mitu, seega info kättesaamise võimalus on suurem.

3) Tuutorlus on nõme. Ma ei mäleta isegi, kes on minu abiõpilane. Ka tuutori enda suhtumine on halb. “Kui abi vajad, siis küsi, aga niisama ära tüüta mind” või “Minu rebane ostab mulle õlut” jne. Ja mul endal pole ka neilt kunagi abi vaja olnud.

4) Tuutorlus on vajalik, sest 10nda klassi alguses on kõik uus, ning nii saab kohanemist lihtsamaks teha. Kahjuks polnud eelmisel aastal sellist asja ja seetõttu ei oska selle headust hästi hinnata. Seni pole midagi negatiivset selle juures veel märganud.

Mari Kalkun

Tablett keele alla ja õppima?

Treffnerist joovat ja suitsetavat, naised saunas rääkisid. Nüüd kasutab ta ka tablette? Rahu! Paanikaks pole mingit põhjust, sest jutt käib kõige tavalisematest apteegist kättesaadavatest rohtudest ning eneseturgutusvahenditest - palderjan, aspiriin, kofeiinitabletid, Ibuprofen, Biovital, Coldrex jne. Kõike seda topitakse endale sisse ainult seetõttu, et koolis tuleb edukalt hakkama saada. Koolist kauem kui kolm päeva puudumine võrdub enesepiinamisega, sest kooli jõudes - üllatus! üllatus! - on terve klassitais inimesi ootamatult targaks saanud ja tuleb hakata järele õppima. Uut materjali on vahepeal kogunenud tõepoolest palju ning on ainult õpilase enese probleem, kust ta puuduvad konspektid hangib ja need endale selgeks teeb. Õnneks saab lootma jääda kaasõpilaste sõbralikule abile. Ei tea, kas süüdi on meie kooli õpilaste kohusetundlikkus või ümbritseva keskkonna surve.

Saame suurepäraselt aru, et oleme kooli ise valinud ning siia vabatahtlikult õppima tulnud. Seda aga ülla eesmärgi nimel - võimalikult edukalt lõpetada keskkool ning omandada hea teadmispagas jätkamaks ihaldatud erialal kõrgkoolis. Selle nimel pingutame ja käime haigetenagi koolis. Terves kehas terve vaim - ütleks justkui aga, et mõned päevad võiks ju siiski kodus istuda. Ning emadki, kes tõbiseid lapsi pigem kauem haigevoodis hoiaks, kuulevad koolimineku ettekäändeks fraase stiilis: "Kuidas ma järele õppida jõuan?" Mure õppimise pärast on lakkamatu ja ka siis, kui tervislik olukord parasjagu probleemiks ei ole, võib tohutu koormus sundida õpilase kaheksatunnise koolipäeva üleelamiseks proovima kõik võimalikke ergutusvahendeid. Tihti tuleb teha suuri jõupingutusi isegi selleks, et koolipinki mitte magama jääda. (Seda ka siis, kui öösel kaksteist tundi unemaal veedetud ja õpetaja poolt

pakutav huvitavana tundub.) Enamlevinud on kohvi joomine, aga samasuguse tulemuse annab kofeiinitablett. Loomulikult meie emad ei kiida heaks kofeiiniannuse abil üleavalpüsimist, kuid ega (peaaegu) täiskasvanud kooliõpilane oma vanemaid sedavõrd kuula. Ja eesmärk teadagi pühendab abinõu. Arvestades veel seda, et heade hinnete üle rõõmustavad

mõlemad - nii gümnasist, kui ka tema ema-isa.

Kõike seda arvesse võttes ei saagi imestada kofeiini ja mõningate ravimite suure populaarsuse üle. Kas õpilastel on üldse valikut, eeldades, et lõputunnistusest keegi naljalt loobuda ei taha? Ehk on nad

Triin Visnapuu
Kerli Kabur

Alates jaanuarist tõuseb koolilõuna hind 14 kroonini

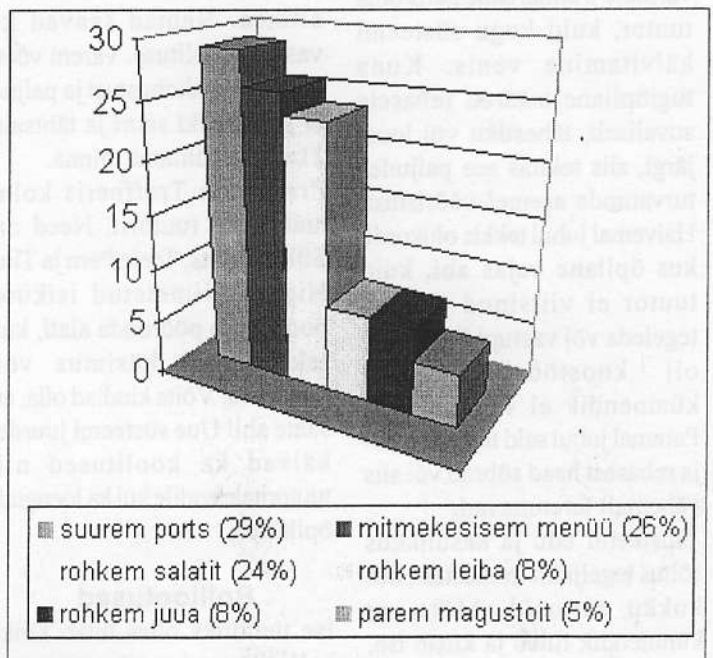
Pärast jõuluvahetusega kooli tulevatele trefneristidele hakkab üks lõunasõök maksma 14 krooni senise 13 asemel. Seda talongiga sööjatele. Vastav otsus võeti vastu kooli hoolekogu koosolekul ja selle põhjenduseks on toiduainete, eriti juurvilja kallinemine kevadperioodil. Mõõdunud suve kuivuse tõttu on oodata näiteks kartuli hinna mitmekordset tõusu.

Söökla juhataja Jaanus Pullese sõnul püütakse krooni võrra kallima lõunaga vältida seda, et kevadel portsjonid väheneksid. Jaanuaris, kui toiduainete hinnad veel muutunud pole, võivad õpilased aga ka suuremaid toidukoguseid oodata. "Tähtis on see, et keegi kevadel

praegusest vähem ei peaks sööma," tähendas Pulles. Kuna kõik oleneb toorainest ei osata hetkel edaspidiseid hinnatõuse ennustada. Samas ei tasu ka lootda, et soodsa suve korral järgmisel sügisel jälle odavamalt lõunat hakatakse pakkuma. Sööklas pakutavaid suupisteid peaksid õpilased lähitulevikus sama raha eest saama, sest neid hinnatõus ei puuduta.

Piibe Kolka

Diagramm on koostatud küsitluste töögrupi korraldatud küsitluse põhjal, mis viidi läbi 37 inimese hulgas.

Mida tahaks ühe krooni eest?

“Ma võin lubada, et siin majas enam sellist rebaste ristimist ei tule!”

Nii kinnitas kooli huvijuht Uve Saar meile antud intervjuus. Peale selle lisas ta, et ristimised peaksid sisaldama huvitavaid mänge, kus peaks kasutama aju- ja mõtetegevust, mitte tegema midagi sellist, mis rikub rebaste väärikust, riideid ja kooli mainet. Sama meelt on ka direktor Ott Ojaveer, kes on, olles kaks aastat vene sõjaväes teeninud ja näinud toidu hinda, kategooriliselt selle mõnitamise vastu. “Kust see suhtumine tuleb? See tuleb lapsepõlvest, see tuleb enda kodust”. Lisaks viitas ta meie ajaloolisele tagapõhjale, et eesti rahvas on pidanud toidu nimel palju rasket tööd tegema, seetõttu on veel kurvem vaadata, kuidas praegu sellesse suhtutakse.

Mis siis juhtus?

Teatavasti toimus 24. oktoobril meie koolis traditsiooniline rebaste ristimine (tõlge: retsimine), mis aga ei osutunud vähemalt kooli juhtkonna arvates üldsegi mitte Hugo Treffneri Gümnaasiumi vääriliseks. “Aga kas meie oleme selline kool, nagu iga kool?“, esitas huvijuht mõtlemapaneva küsimuse. “See on täielik sigadus, kuidas toitu

mõnitatakse. See on ka üks asi, mille pärast ma ameeriklasi ei kannata. Nad lägestavad ja mängivad toiduga.”

Kogu pahameele tekitajaks olid üheteistkümnendike sõnul poisid kaheteistkümnendast klassist, kes tulid ja nii-öelda “retsimise üle võtsid”. Mängudeks mõeldud toiduained ja toored munad kallati rebastele kaela, mille tõttu keelati ära ettenähtud “päeva nael” kooli sisehoovis, kus rebasteid pidi ootama roomamine searasva, kliistri, toiduõli ja surnud veriste kalade sees. Samuti jäeti ära kavas olnud teekond Raekoja platsile, kus oli algselt mõeldud rebaste vande andmine. Põhjuseks oli libe tee, potentsiaalne jalaluude murdmise oht ja kooli vastutus õpilaste tervisliku seisundi eest.

Kas selline ristimine on siis eetiline?

Loomulikult küsisime seda ka kümnendikelt. Arvamused “eetiline või mitte” kohta jaotusid enam-vähem pooleks. Lisaks häirisid rebasteid põrandal olevad tangud ja muud teraviljad, mis vigastasid nende küünarnukke. Ovatsioone ei

FOTO: www.zane.ee/madla-nciss

Segaduses rebane ei mõista tema vastu toimepandava kuriteo tõsidust

FOTO: 10a koduõpilälg

“Retsitud” rebased aulas oma vannet andmas

tekitanud ka pikk järjekord ja ootamine, mis retsitavatele aatriumis osaks said. Samuti langesid paljud pikal teekonnal vabaduse ja “rebasuse” poole roomavad rebased jalakrampide ohvriks.

Kuigi vähemalt silmnähtavat allergiat rebaste nägudel markerite väärkasutusest ei tekkinud, oli ka see Uve Saare arvates üheks suuremaks probleemiks. “Inimesel võib juhtuda, et ühel hetkel ta lihtsalt ei saa hingata”, täpsustas ta asja tõsisust.

Aga järgmine aasta?

Kindlasti ei jäeta rebaste ristimist lihtsalt ära, küll aga muutub selle definitsioon. Kuigi kool “ei tahaks sekkuda”, kehtestatakse järgmine aasta ristijatele kindlasti mingid piirangud. Olgugi et enamuse õpilastest samastab ristimist retsimisega, on seal direktori sõnul suur vahe ja need on kaks täiesti erinevat asja. “Sellist traditsiooni ei tohi olla!”, ütleb ta retsimise kohta. Kuid siiski leidub tema jutus nii-öelda turvaauk, mis laseb tulevastel üheteistkümnendikel korraldada sellise ristimise, nagu nad ise tahavad, ilma kooli piiranguteta.

Tingimuseks on ainult selle läbiviimine väljaspool kooli territooriumi, –aega ja vastutust.

Ja kokkuvõtteks

Kuigi ülalpool on kajastatud ainult negatiivne kriitika, selgus küsitlusest, et oli ka paljusid, kellele tänavune ristimine väga meeldis, ja kes oleks tahtnud enda peal isegi rohkem mõnitamist ja toitu funda. Oli ka neid, kes olid kurvad, et nemad jäid ilma toorest munast oma püksis. Samuti ootas retsitavaid pärast kosutav ja puhastav saun ning diskosaal, millele paljud eelistasid küll mõnda privaatset *afterparty*-t. Kuigi oli mitmeid ebaõnnestumisi, on tulevasel üheteistkümnendal klassil palju, mida meelde jätta ja mida järgmine aasta paremini teha. Sellest hoolimata olid tänavused retsijad tubli töö ära teinud ja kõvasti vaeva näinud, ning väärivad selle eest kindlasti rohkemat, kui infolehes (nr 9) häbistamist. Kas ei ole rebaste ristimine mõeldud siiski õpilastele, mitte õpetajatele?

Ivo Kund
Mihkel Järveoja

Balli kuningas ja kuninganna ootavad valimist.

Kolm blondi, kaks brünetti ja viis tantsulõvi.

Seoses kooli aastapäeva tähistamisega valitakse ka seekord tuleva aasta balli peremees ja -perenaine. Miilang jooksis diktofoni ja fotokaga mööda kooli ringi ning kiusas kandidaate rumalate küsimustega. Tahavad ju kõik teada saada, mida nad endast tegelikult kujutavad.

Marit 10A

Kas teadsite, et meie koolis käib Aeroobikaprintsessitiitliga tüdruk, kes on kuus aastat peotantsu tantsinud? Kuulsusejanu on kustutatud. "Rambivalgus pole probleemiks!" Marit annaks endast parima järgmise aasta balli korraldamisel, ega põlgaks ära ka niisama abistamist. Üldse on ta suur aktivist: "Meil pole tegemata jäänud ükski tegu ega tähistamata ükski sündmus!" Kleite meeldib talle ka kanda. Ning isegi kui Marit ei võida, ei ole sellest hullu midagi. Maritist saab veel üks äärmiselt osav diplomaat- küll te näete!

Rain 10A

Temas pesitseb suur k o k k u h o i u v a i m . Klassikaaslastega. Sõnadega samuti. Tantsima õpetas Marit,

natuke käis kursustel ka. Mitmekülgne ja väga saladuslik noormees. Küsimusele, kas poiss tüdrukuid kardab, tuleb kindel ei. Surmikindlalt ei näe te teda ballil kollaste sokkide ja musta ülakonnaga. Poiss nagu ponks. Peegli ees ei pööra pead ära. Smokingut ei ole ja kikilipse ei armasta. "Ma ei julge öelda, mitu lipsu kodus on. Ikka on." Oma parimaid omadusi ka ei taha eriti avalikustada. Teeb näo, nagu ei teaks ja ei ütlegi lõpuks. Tulise eesti poisina superkandidaat.

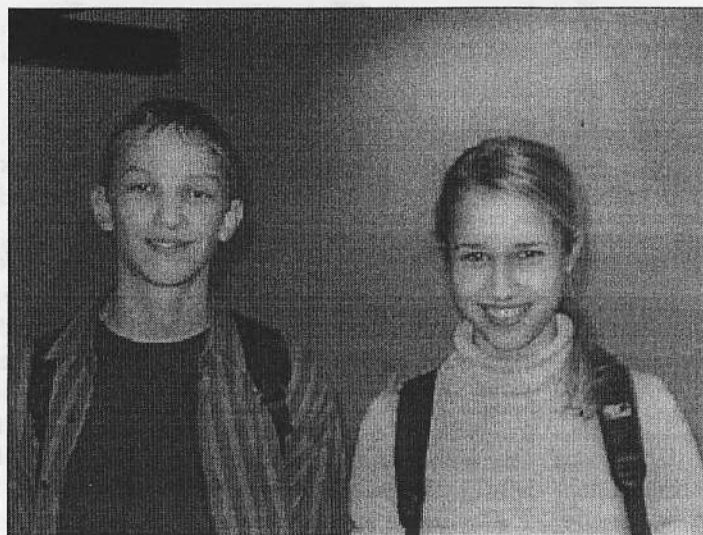
10B Karin

"Üks klassiõde hüppas alt ära ja siis mina läksin lihtsalt tema asemele," selgitab Karin balliperenaiseks kandideerimise põhjust. Seitsmeaastast peotantsukogemust, nagu algsel kandidaadil, tal küll ette näidata pole ("Kaks-kolm nädalat tagasi tantsisin esmakordselt valssi!"), aga hea ja tubli inimesega on tegemist sellegipoolest.

"Tegelikult - peasi, et ära ei võida!" ütleb Karin narulsui. Keegi oli talle öelnud, et "pärast on igavene jama".

Aga miks ta siis kandideerib, kui võita ei taha? Kus on võidujanu?

Nüüd annab Karin alla. "Tegelikult - muidugi tahaks

Indrek ja Maarja 10C klassist

võita." Teatud hulk edevust on meis kõigis. Ometi ei hakkaks Karin oma võiduga üleliia uhkustama. CV-sse suurimate saavutuste hulka ta seda ilmselt siiski ei paneks.

Kõrval assisteeriva sõbranna sõnul on Karin "äärmiselt avatud, heasüdamlik ja ilus". Nii et kandidaat missugune.

10B Alari

Momendil läheb Alaril väga hästi. Ometi arvab ta, et juhu, kui valituks osutub just tema, ei muutu elus suurt midagi. Sporditshempioni kombel juubeldama hakata ta igatahes ei kavatse. "Ei noh, ega ma siis... Ma olen selline tagasihoidlik üldiselt," selgitab ta vaikselt häälele. Asi klaar.

Ometi on Alar midagi enam kui lihtsalt poiss - ta on kümme aastat tantsinud. Pihta hakkas juba - te ei usu! - viieaastaselt!

Lipsu meeldib Alarile kanda küll. Aga tavalist, mitte kikilipsu. Toomas-Hendrik Ilvese fänniks ta end ei pea. Lipse on Alaril kodus viis tükki.

Alaril on veel üks hea omadus - teda peetakse geeniuuseks. Eriti matemaatilises mõttes. Lisaks arvutamisele ja peotantsule meeldib talle veel ka laulda.

Ja selle kõige kõrval on Alari puhul täiesti välistatud ka

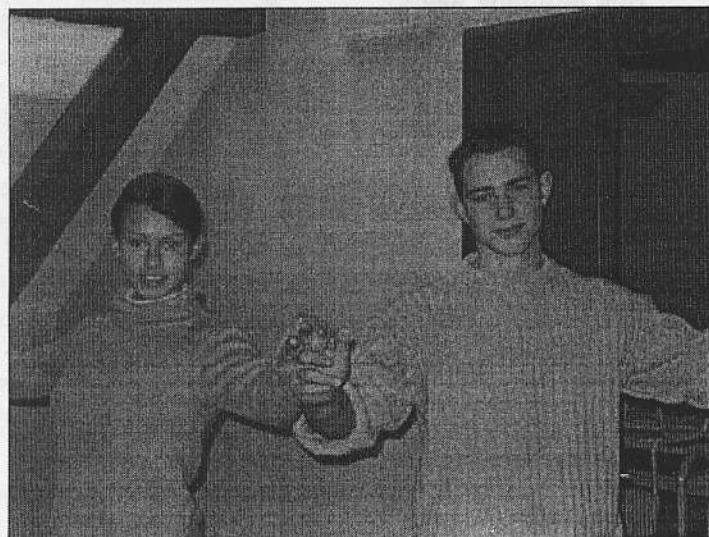
olukord, et paneb mustade viigipükste juurde kogemata valged sokid. Tal lihtsalt pole sääraseid ainsatki paari.

Maarja 10C

"Ma oskan päris hästi tantsida, olen energiline ja suhteliselt julge." Voh! Sellepärast tulekski teda valida. Tantsinud on kaheksa aastat. Kuigi sporditüdruk, võib ka kleite kanda. Kergejõuštikus talle vastast ei ole. Vähemalt mitte Eestis. Ja vähemalt mitte 800 meetris. Kodus ripub juba palju medaleid. "Olen hetkel vist Baltikumis üks päris tegija!" Esineda ei karda. Puisse ei karda. Jällegi üks imekandidaat. Kui Maarja oleks valima lastud, oleks ta kirjutanud kandidaat number null. Aga kui kunagi tulevikus võimalus avaneb, hääletage kindlasti tema poolt. Maarja pole sugugi suu peale kukkunud.

Indrek 10C

"Oskan hästi tantsida ja kui vaja, olen jutukas." Aga kui ei ole vaja? "Nojah, see on tõesti vajadusest, situatsioonist ja olukorrast." Säärane kaalutlev noormees.. Tantsimist on õppinud mitu aastat. Spordipoiss on pisut: "Kui suvel ilma on lähen uisutama, talvel suusatan." Valides musta ja erepunase

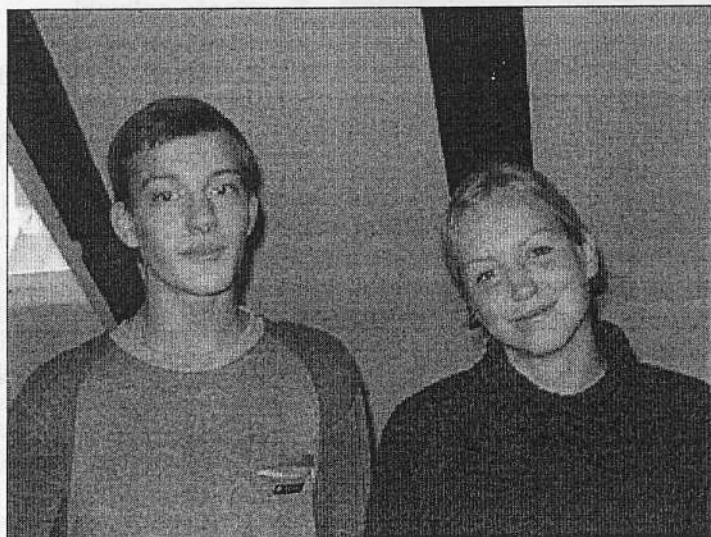
Marit ja Rain 10A klassist

ülikonna vahel, otsustab Indrek musta kasuks. Konservatiivsusesugemed on siiski vaevumärgatavad. Küll te ballil näete- tema on poiss frakis. Smokingut veel kodus ei ole. Indrekule ei meeldi mitte kikilips vaid soolikas (sõna laenatud õpetaja Keerbergilt). Kodus on Treffneri keskmiselt viis lipsu. Tegelikult on viis kikilipsu kah lisaks. "Ilus tark, osav, optimistlik."

Heidi 10D

Tarkade inimestena otsustasid koos sõbraga, et just nemad klassi esindavad. Kes see teine siis nii hästi tantsida oskaks? Kui tuleb võit, läheb Heidi arvates maailm keerulisemaks. Suur vastutus nimelt. Mõninga arutlemise järel ilmneb, et võidujanu on täiesti olemas. Kartus esinemise ees? "Ma arvan, et mitte. Muidu ma ju ei läheks sinna." Heidile ei meeldi endale propagandat teha. Pika pinnimise peale paotub huulilt "Ettevõtlik." Ja tantsida oskab ka väga hästi. Koos Taaviga. Tegelikult siiski kõikide poistega. Kleitide, seal hulgas ka ilusate, kandmise vastu pole Heidil midagi. Kole kiire on tal ka alati. Igal ajal igas kohas. Voh selline balliperenaine.

Taavi 10D

Alari ja Karin 10B klassist

Taavit võiks valida. Ei pea. Võiks sellepärast: "Ma oskan tantsida. Paljud poisid ei oska. Karujalg ei ole kindlasti." Kui ka kõikide silmad temal on-ikka ei karda. Ülikonda meeldib kanda. Kikilipsu jällegi ei armasta. (Millest on väga kahju, sest nii näeks ta välja nagu Toomas-Hendrik Ilves ise.) Esikohal seisab ta lipsude omamise pingereas. Neid on üle kümne. Taavi ei usu, et musta ülikonna juurde valged sokid paneks. Mine tea..Tüdrukuid igal juhul ei karda. Isegi mitte ruutkilomeetrisuuruseid. Oma parimaid omadusi hoiab ka see kandidaat kiivalt enesele. Heidi paljastab, et tegelikult on Taavi tõeline esinejatüüp.

10E Ago

Tegelikult Ago eriti ei tahagi õhtujuhiks saada. Aga teised ajasid, seega tuli minna. Peaaegu nagu sõjaväes juba. "Võit ei ole ju tähtis," on Ago kindel.

Tantsida Ago oskab. "Saan hakkama küll. Käsin koolis kursustel," selgitab ta rahumeelselt.

Smokingut Agol ei ole, aga ülikondi on koguni kaks - üks hall ja teine must. Lipse on tal neli, kõik väga ilusad. Ka Ago ei teeks iialgi säärast viga, et

Heidi ja Taavi 10D klassist

paneks musta ülikonna juurde valged sokid. Noormehel on maitset, mis siin salata.

Tüdrukuid Ago ei karda. Aga rambivalgust? "No natuke ikka, ma arvan." See on loomulik. Vähesed meist on sündinud lavatähed.

Mis iseloomustab Ago veel?

kleite.

Poisse Eva ei karda. Aga mõnda hästi kurja tüdrukut? "Ka ei karda!" No näed, säärast võiks õhtul koju saata ka kõige hädisem meesisend.

Veel meeldib Evale tantsida. Ta on küll käinud ainult ballieelsetel

Ago ja Eeva 10E klassist

"Noh, võib-olla olen lõbus, sõbralik ja heatahtlik." Perfektne.

10E Eeva Palm

Ka Eeva jaoks pole õhtujuhiks saamine üleliia oluline. Edevaks tüdrukuks ta end ei pea, ometi mõõnab, et "eks ma natuke ikka tahtsin kandideerida."

Kleite meeldib Eevale kanda küll. Sealhulgas ka ilusaid

ettevalmistuskursustel, aga ometi - saab igal juhul hakkama.

Eeva arvab ise, et on "ilus, tark ja hea". No mis sa hing veel oskad ühelt kandidaadilt tahta?

Ulla Kattai
Mart Zirnask

Sass - poiss, kes tuli Eestisse õppima

Milline oli Sinu elu USAs?

Täiesti tavaline. Ma käisin koolis. Seal oli põhiline tegevus talvel vähemalt kaks korda nädalas päev otsa mäesuusatada. See oli väike linn ja seal toimusid suured üritused harva. Erinevus Eesti koolisüsteemist on see, et seal on aasta läbi üks ja sama tunniplaan iga päev. Siin aga igapäev erinev. Ja USA-s olid klassis pidevalt erinevad inimesed. Ei olnud kogu aeg tunnid ühtede ja samade õpilastega.

Mul ei olnud sisselamisega mingeid probleeme. Ma olen harjunud selliste olukordadega. See polnud mul esimene kord, kus ma pidin olema uues keskkonnas.

Kuidas Sulle oma klass meeldib?

Nad on toredad ja noh, klass

nagu klass ikka. Ma ei oska muud öelda. Lihtsalt toredad klassikaaslased.

Kes Sa oled?

Ma olen jälgija. Ma jälgin, kuidas inimesed käituvad ja nende reageeringuid. Aga ma olen jälgija just rohkem koolis.

Miks Sa Shveitsi läksid ja siis sealt USA-sse?

Mu isa on kvantfüüsik ja ta pidi sinna tööle minema. Loomulikult läksime sinna kogu perega.

Miks Sa Eestisse tagasi tulid?

Ma tahan head haridust saada. Ameerikas ma ei saa saaks seda sellisel tasemel ning mind eriti huvitab bioloogia ehk siis biokeemia ja geneetika.

Sind on võimalik varsti

näha ühes noortesaates. Mis saates, kus ja millal?

Jaah! Me saime EMT t x t b o x i n g u s s e võistleva. See saade on Kanal 2-s laupäeviti 18:00. Millal see eetrisse jõuab, ei oska öelda. Kui mind nägupidi ära ei tunne, siis ütlen nii palju et mu ametlik Kanal 2-e aliasnimi on Migri.

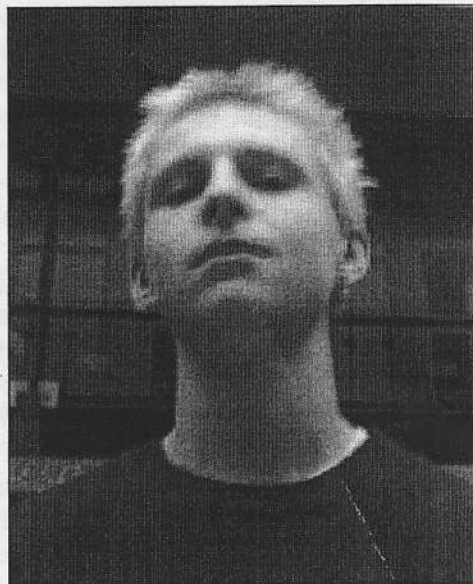
Teised Sassist:

Kaisa (klassiõde):

Laia silmaringiga inimene. Ta on väga lõbus ja sõbralik poiss. Hästi lahe!

Sille (12 c klassist): ta on erinev eestlastest. Ta ei usu kohe kõike nagu tavaline eestlane – ettevaatlik ja elukogenud isegi! Kahju, et ma teda varem ei tundnud.

Jaani (11b klassist): South Centrali mees. Oskab hästi saksa keelt, aga ei oska räpi plaate hoida.

Reimo Rehkli

Õpetaja, kes kasvatab draakoneid

Merille Hommik on ikka ja jälle õhtuti koolimajas asekldamas, et treffneristide loovus ei kärbuks.

Kuidas te sattusite sellele alale?

Algne valik ei olnudki mul mitte kunst, pärast keskkooli, vaid hoopis arstiteadus. Aga selleni ma ei jõudnudki ning läksin hoopis Tartu Kunstikooli (1991-1995) nahkehistööd õppima. See oli esimene kunstiala. Pärast seda läksin Tartu Ülikooli maaliosakonda ning lõpetasin 2000. aastal ka selle. Et elatist teenida ja mitte nälga jääda läbisin veel Tartu Ülikooli õpetajakoolituse ning lõpuks sattusin Treffnerisse. Põhitöö on mul aga sisekujundamine.

Milles see põhitöö seisneb?

Treffneri koolgi on mul üheks projektiks. Teen koostööd ka Lunge ja KO-ga ning

Pindisainiga, aga enamus projekte on mu enda omad.

Miks õpetate just kunstiajalugu?

On hea avardada noorte ja omapäraste inimeste silmaringi. Tahaksin, et nad oskaks linnas käies just enda ümber ringi vaadata ning teada, miks miski tehtud on. Asjad ei teki seoseta ja põhjusega.

Merille Hommik 2002 aasta juunis TÜ õpetajakoolituse lõpetamisel koos Helgi Teringuga

Te erinete paljuski tavalisest õpetajast

No nii, milline on see tavaline õpetaja? Keemilise kiivri ja ruudulise seelikuga vä? Ma soovin rohkem ikka ise olla ning anda inimestele julgust ise teistest erineda. Inimesed võiksid olla rohkem sellised, kes ise teevad asju nii nagu nad tahavad. Aga kõik tehes tuleks ka teistega arvestada. On vaja, et sa ise ja ka teised saaksid sellest mingit positiivset energiat. Tänapäeva inimeste probleem ongi just see, et inimesed ei suuda nemad ise olla, mass on jumal.

Rääkige oma lapsepõlvest

Mu lapsepõlv möödus ühes Võrumaa külas Antsla lähedal. Ja kõige rohkem on mul sellest ajast meelde jäänud just see, et alati oli seal mingi liikumine. Polnud inimesi, kes oleks lihtsalt looderdanud või niisama istunud. Kõik tegid tööd, elu ei peatunud kunagi. Praegu mõtlen ma vaid kurvastusega selle peale, et sellest kõigest on alles jäänud vaid mõni üksik maja, mis pole veel ümber kukkunud ning inimesed on kadunud. Nutt tuleb peale, kui mõelda sellele, mis seal varem on olnud. Sealt on pärit ka mu kole kõnepruuk, sest see oli selline koht, kus end pidi kaitsma teiste eest.

Mida te õpetate oma õpilastele kunstiringis?

Ma ei rõhu selle peale, et ma neid õpetan. Ma tahan, et õpilased õpiksid joonistama seda, mida nad tunnevad ning usaldaksid end. Tahaksin, et nad ei kalduks koopiaid tegema, vaid just leiaksid julgust teha midagi endale iseloomulikku. Ma usun, et pole sellist inimest, kes ei oskaks midagi. Ja mind ajab närvi, kui keegi ütleb, et ta ei oska seda või teist teha või et tal ei tule miski välja nii, nagu peaks olema. Kõige paremad teosed tulevadki just siis, kui sa lased mõttel ja tundel minna.

Mida mäletate keskkooli ajast?

Helge ja süütu lapsepõlv. Ausalt öeldes polnud sel ajal eriti midagi raju. Noored lihtsalt õppisid ning ei olnudki sellist mõtet, et puuduks koolist või ei teeks kodust tööd ära. Kõik lihtsalt liikusid omas rütmis. Praegusel ajal liigub elu nii kiiresti, et õpilased ei märkagi, kuidas aeg mööda läheb. Ma olin nelja-viieviline. Ning tavaliselt oligi põhireegel see, et koolidesse sain sisse viimasena ning lõpetasin tavaliselt esimesena – kunstikooli lõpetades sain

Lennartilt ka medali.

On teil ka veel mõni lahe lugu minevikust rääkida?

Tegelikult on neid lahedaid lugusid päris palju, aga ükski ei sobiks eriti siin avaldamiseks. Näiteks üks fakt on see, et olen olnud räppar kunstikas. Ülikoolis olen õppinud teoloogiat ja ka filosoofiat.

Miks eelistate õpilastega suheldes jääda nendega sina peale?

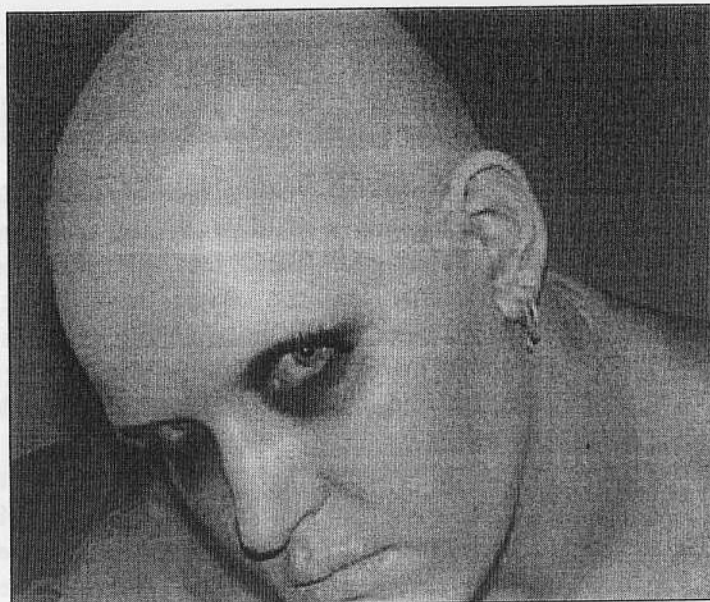
Noortele on palju lihtsam õpetada midagi, lähenedes neile nende tasemel. Neid peab kiitma. Keda rohkem ja keda vähem. Peab tundma piire. Aga fakt on see, et positiivselt meelestatud inimene võtab infot palju paremini vastu ning miks peakski ma neile selle niigi raske aine veelgi vastumeelsemaks tegema, kui see juba niigi mõnele on? Milleks minna seda ranget teed pidi, kui saab ka lihtsamalt? Samasugust meetodit kasutan ma ka oma kunstirenni õpilastega töötades. Inimesed töötavad palju pingevabamalt ning seda just ongi vaja, et loomejõud töötaks.

Kas on tösi, et maalite ka ise väga palju?

Ikka. Kasutan väga suuri formaate ja siis ei mahu nendega kusagile ära. Ja pahatihti ei ole maalimiseks aega (loe: laiskus). Mulle ei meeldi ilupildid. Head on sellised pidid, mida vaatad ning vaatad ja iga kord leiad ikka veel midagi uut enda jaoks. Sellised pildid kestavad kauem ning ei anna kunagi rahu.

Kust tulevad ideed?

Ideed tulevad vaatlemisest, mõtlemisest, tundmisest. Pole mingit kindlat plaani, kuidas need asjad käivad. Korraga lihtsalt mõtled, et see asi peaks nii olema, ning kui tegema hakkad, siis idee saab vormi ja

Merille Hommik hommikuti

värvi. Ideed settivad päris kaua. Kõige paremini tulevadki sellised tööd välja, mis on ideeliselt väga kauda ja tugevalt läbi töötatud aga tehniliselt kiiresti teostatud tehtud ning kust ei jõua tehnilise külje kallal väga pikalt arutleda.

“See on draakonite kasvatus”

Õpilane Andrese kommentaar kunstiringi kohta

Mis veel teile meeldib?

Mulle meeldivad vanainimesed. Nad on kuidagi nii armsad. Neis peitub palju kogemusi ning tarkust, olgugi et paljud nii ei arva. On hea vaadata, et nad on sellised isetud ning hoolivad teistest rohkem. Nad annavad ära kas või viimsegi, et teisi aidata ning tagasi ei taha saada midagi. Nad on omakasupüüdmatud. Mulle meeldivad inimesed, kes suudavad omapära säilitada ning kes ei tee selliseid tegusid, mis teevad teistele inimestele haiget. Oluline on EETIKA, mitte moraal. Käsk sünnitab üleastumised. Hindan nn. *power* 'iga inimesi. Kelles on jõud – silmades tarkus ja erksus. Kes jäävad endaks –

tarkuse läbi – mitte surudes lollust ja mõttetust kas või läbi sein.

Üle kõige meeldib mulle tsikliga sõita. Veel meeldib täiskuu ja hommikune vaikus ja tiksuv kell ning kui vihma sajab ja ei pea välja minema.

Mis teile ei meeldi?

Ei meeldi, kui keegi tuleb mulle ütleva, et see on vale ning see õige või kui keegi asjatundmatu tuleb ja seletab mulle, et ma ei saa sinu asjadest midagi aru. No tore, kui ei saa, aga ega ei peagi saama. See on see, mida ma ise tean ja tunnen. Las igaüks jääb ikka oma liistude juurde. Ei meeldi tolerantsuse puudumine isiksuste tasandil.

Milline on teie elutarkus?

Ideaalne inimene ei ela käsu, vaid südame järgi. Kõike võib teha – kuid ei tohi teistele halba teha ega kasutada vägivalda. Tuleb püüda armastada inimesi sellistena, nagu nad on. Mitte väänata neid oma tahtmiste ja tundide järgi. Austada ja HINNATA paljusust – palju ja väikseid – mitte suurt ja halli.

Kaisa Holsting

Primal Scream "Evil Heat"

Briti bänd, kes on omamoodi Briti indie-rocki mikrokosmos, alustas kuuekümnendate vaimus kitarripopiga, tegi seejärel rollingute, Stooges ja MC5-i mõjudega raskerokki, seejärel 1991. murdis maha barjäärid indie ja *underground dancemuusika* vahel plaadiga "Screamadelica", jõudes lõpuks kaks

aastat tagasi vihase modernse poliitroki plaadil "XTRMNT", on uuel plaadil toonud kokku kõik näitajad. Siin plaadil on eksperimenteeritud sellise moeooluga nagu electroclash, näiteks

"Detroit", kus teeb kaasa kunagine Bobby Gillespie kunagine bändikaaslane Jim Reid Jesus & Mary Chainist, siis Lee Hazlewoodi ja Nancy Sinatra kaver "Some Velvet Morning", kus Nancy osas Kate Moss (jah, see sama supermodell!). Külalisena teeb veel kaasa Robert Plant futuristlikus bluusloos "The Lord Is My Shotgun" suupillil, kuid kõige tipp on My Bloody Valentine'i Kevin Shields produtseerimas ja ka kitarril mängimas. Produktsiooni osas on PS-ile taas appi tulnud ka Andrew Weatherall, kes vastutab paari *krautrock-techno* võtmes loo ("Autobahn 66" (täiesti õigustatud on ettekujutlused Kraftwerki ja *roadsongi* põhimõtete ühinemisest) ja "A Scanner Darkly") eest. Kokkuvõtteks ei midagi radikaalselt uut, aga kaasaegne ja hea plaat on "Evil Heat" sellegipoolest.

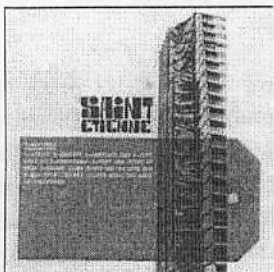
Beck "Sea Change"

Kui meeleolud senistel Becki plaatidel on olnud valdavalt positiivsed väljendudes paljude stiilide (funk, jazz, hip-hop, electro, punk jms) segunemises mõnusaks lõbusaks kaleidoskoopiliseks virvarriks läbi humoorika lähenemise, siis "Sea Change" kõnetab kuulajat teistsuguse maneeriga: me tajume, et see on melanhoolne, mõtlik, kummitav, puhas, ja mis kõige olulisem, sedapuhku voolab täitsa ühes sängis.

Selleks sängiks on tänapäeva indie-ringkondades trendikas uue kooli kantri, mida on raske kantriks nimetada ehk alt-kantri. No kui ta just Lambchopiga ei sarnane, siis vanad free-folk legendid nagu Tim Buckley ja Nick Drake tulevad ikka meelde. Ei kahtle, et puhtus ja nukrameelsus üllatavad, võimalik, et mõnele on "SC" isegi pettumus. kuna ollakse Becki puhul ju harjutud pohnistliku piiride mittetunnistamisega ja ramedale lo-fi esteetikale toetumisega. Samas kui võtta kõrvutuseks tema varasem looming, siis üks ühine näitaja on küll: Beck Hanseni hea laulukirjutamisoskus.

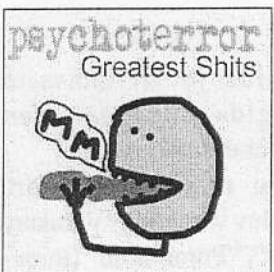
Saint Etienne "Finisterre"

Bänd, kes pisut rohkem kui dekaad tagasi tõi meloodilise kuuekümnendate popi kaasaegse alternatiivmuusika konteksti olles üks teerajaja easy-listeningi mõjutustega alternatiivpopi suunas, kõlab "Finisterre'i" avaloos "Action" nagu Etienne ikka: mõnus indie-tantsupopi rütm koos Sarah Cracknelli atmosfäärilise vokaaliga. Edasi aga antakse mõista tunduvalt eklektilisemast lähenemisest: "Amateur" ja hiljem veel mitu lugu

flirdivad hetkel popi stiiliga nagu electroclash. Kolmas lugu "Language Lab" on aga kõige kummastavam moment: hispaania kitarrimeloodiate juurest liigutakse Stereolabi stiilis mellotron-unelemisteni. "Soft Like Me" on vastupandamatu poplaul naiivsarmika refrääniga ja sümpaatse naisrääpariga, see lugu teeb teismepopparitele küll tugeva tuule alla! Seda sellepärast, et need indie-mehed juba on sellised, et nad võivad kõike proovida ja konverteerida ehedaimagi kitsigi tõsiseks kunstielamuseks. Kogu plaat on üks hea näide kergekaalulisest muusikast, mida melomaan võib rahuliku südamega nautida.

Psychoterror "Greatest Shits"

"Sööge oma s***a, sööge oma s***a!" karjub Freddy kurjalt ja pohnistliku üleolekuga. N'jah, nüüd on psühhoterrorlased serveerinud meile 26 hoolega selekteeritud s**ast suutäit ehk 26 olulisimat Psychoterrori pala. Jah, taas seedida tuleb "Mürgiseent", "Esteet Kusipead", "Korter 13", "Ära maksa

maksu", "Olen parasiit ja tõbras" jms. Ei teagi, mis ütelda, tavaline jutt oleks ju õelda, et ehe pungiklassika, kuigi seda ta ju on. Aga ometigi...viimane "roe" siin plaadil ehk outro "See ei ole muusika" väärib eraldi esiletõstmist. Pealkiri valetab, sest enamuse asju võib

olla muusika, liiatigi kui räägime avangardsetest tendentsidest, mis siin esile tõusnud: no mingi pedagoogliku maailmaparandaja jutlus kitarrinistamise taustal homo consumensitest ehk manipuleeritud tarbijatest (kuulaja kõrv tabab: homotarbija (irw)), kes vahivad seebikaid, mäluvad nätsu ja kuulavad tümpsu, on ikka ehe superkompositsioon, ilus s**t,

pole midagi õelda. Paneb naerma ja ka mõtlema. Nagu Psychoterror ikka. Kokkuvõtteks: valik on teie, kas tarbite oma väljaheiteid või seedite 41 minutit ehdat psühhoterroriseerivat mõnusat rooja.

Mina sellise logu peale küll ei istu

Paljud gümnaasistid ja üliõpilased hääletavad iga nädal kodust kooli ja tagasi, kuna ei raatsi bussisõidu peale raha raisata. Lisaks saab autoga kiiremeni punktist A punkti B. Uurisin, missuguseid erinevaid tüüpe võib häälega sõites kohata, sest kui on valida Ziguli roolis istuva vanamehe ja uhiuut Mercedest omava nägusa üliõpilase vahel, siis vist ikka eelistatakse üht teisele.

Tüüp 1. Ärimees.

Neil on alati kiire kuhugi ja räägivad alalõpmata mobiiliga, kusjuures telefon on viimase aja mudel, mitte mingi odav seebikarp. Auto, mida nad omavad, on samuti paar milli maksev nahksisustusega Mersu või Peugeot, kusjuures spidomeeter näitab tavaliselt 110-120 km/h, sest neil on kohekohe algamas meeting, kuhu ei tohi hilineda. Nii on see argipäevadel. Kui aga satud nendega laupäeval või pühapäeva hommikul koju sõitma, mil nad on pingevabad, võid saada lõbusa jutuajamise osaliseks, sest tavaliselt on neil hea huumorisoon. Positiivne on asja juures ka see, et vahest annavad nad sulle oma firmamärgiga suveniire, näiteks pastakaid ja muud ninni-nänni.

Tüüp 2. Rullnoxid

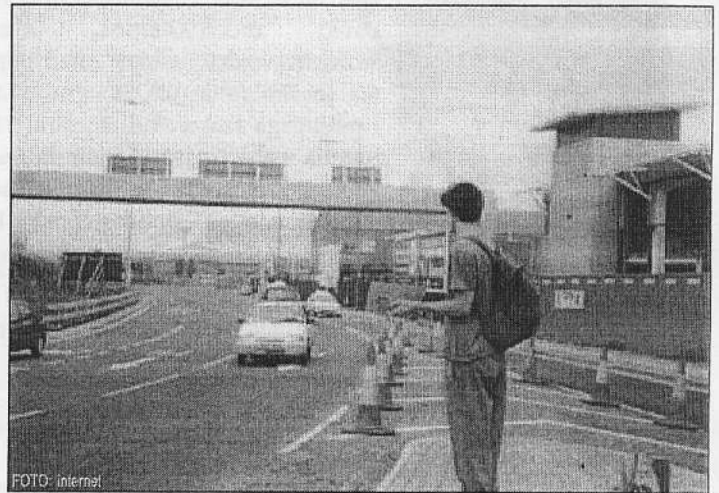
Nende tunnusmärk on tükakas ja mõttetu loba. Minuti jooksul väljub nende suust sõna "norrmaalne" umbes kolm korda. Ja üleüldse puudub kogu jutuajamisel iva. Tüüpauto on 90ndate aastate BMW. Mobiil on neil tavaliselt mingisugune paari aasta vanune Ericsson, mida nad iga hinna eest üritavad sulle näidata, justkui see oleks mingi kõva sõna. Positiivne kogu asja juures on see, et sa avastad, kui hea, et sa ise selline pole. Ja lisaks saab vähemalt koju.

Tüüp 3. Vanapapirid

Nendega sõites tuleb olla ülimalt kannatlik, sest nende põhimõte tundub olevat: "Tasa sõuad, kaugele jõuad." Vastupidiselt auto ratastele liigub nende suu päris kiiresti, rääkides sellest, kui hukka maailm on läinud ja kuidas kõik ikka nend nooruses oli. Põhiline väljend: "Aga meil vanasti..." , auto Ziguli või Moskvitõ, kusjuures alati igasugust koli täis. Hea on aga see, et nad on lustakad ja viskavad nalja ning neil on alati mingi huvitav lapsepõlve äpardus varuks, nii et igav ei hakka.

Tüüp 4. Rekkajuhid

Kuna nad enamasti üksi kaupa veavad, siis vaevab neid tavaliselt suhtlemisvaegus ja

Hääletaja peab olema kannatlik

nad võivad lõpmatuseni muliseda kõigest ja kõigist. Aga erinevalt rullnoxide jutust ei tüüta see ära. Nende kasuks räägib see asjaolu, et 90% juhtudest võtavad nad hääletajad peale. Ja just seetõttu, et neil on igav üksi reisida.

Tüüp 5. Üliõpilased

Nendega on kõige mugavam, sest saate rääkida vabalt ja samadel teemadel. Tema räägib, kuidas tal keskaelu oli ja sina pajatad oma praegustest seiklustest. Siis veel kurdate mõlemad, kui palju raha läheb üürikorteri peale, jne. Üliõpilaste autoks on mingi keskmise hinnaklassi ja mitte väga silmapaiste (Ford, Peugeot 206), telefoniks Nokia 3310. Nendega ongi kõige parem koju

sõita, sest nad on sinuga ühel lainel.

Tüüp 007 Naisautojuhid

Nendega on kõige ohutum sõita, aga see-eest võetakse väga harva peale (u 1 korral 30-st). Jututeemaks on tavaliselt see, kui ohtlik on ikka hääletajaid peale võtta ja et ta väga harva teeb seda. Aga ega seda saa neile ju pahaks panna, kuna neil on õigus.

Need olid siis erinevate autojuhtide üldiseloomustused. Kindlasti on ka erandeid, aga nüüd vähemalt teavad need, kellel hääletamiskogemust pole, missugust autot missugune inimene võiks juhtida.

Kadri Mehevits

“Uduselt”

Läbi udu hiilivad kolm rohekakollastes hõlstdes nõiamoori. Nad tulevad erinevatest ilmkaartest, et viia läbi menhiride juures iga-aastane rituaal. Täpselt südaööl novembrikuu viimasel päeval nad lõpuks kohtuvad. Teekond on olnud pikk ning

varbad ja käed vajavad soojendamist.

Seistes lõkke ümber ja rüübates kosutavat märjuket, on nad justkui tavalised rändajad, kuid nende tumedate kogude olemus on palju sügavam ja värvikirevam. Nad tajuvad

mõtteid, isegi loomade ja sitikate mõtteid. Need nõiad teavad liigagi palju. Neis on võluvägi, mis on põimitud headuse ja lahkusega. See teeb neist haruldased olevused, keda kohtame vaid raamatutes.

Kui tahate neid tundma

õppida ja Kettamaailma tungida, lugege Terry Pratchetti raamatuid.

Olgu nimetatud “Mort”, “Võluv võrdsus”, “Võlukunsti värv”, “Püramiidid” (toim.)

Hedi Hellenurm

Kui ma oleksin suur...

Kui koolirutiin juba sõrmi ümber õpilase kaela ajab ja mõte sellest, kuidas tööl käia ikka sada korda parem oleks, peas ringi tiirleb, on paras aeg midagi ette võtta. Ja nimelt - tööle minna!

Abiturientidele suunatud töövarjupäev on selleks puhuks justkui loodud. Ameteid on erinevaid: võib sekundeerida näiteks politseinikku, lasteaiakasvatajat, linnavalitsuse ametnikku jne.

Kes tahab saada miljonäriks?

Kõik teavad, et teadmised on rikkus ning et neid koguda on lausa rõõm. Nii saan teada, et tööl ei pruugi üldsegi olla nii igav kui koju naasnud vanemate väsinud näod näitavad. See võib anda ka võimaluse improviseerida. Nii on Tartu Linnamuuseumi ekspositsiooniosakonna juhatajal, keda mina "varjutasin" ka oma väikesed saladused, näiteks muuseumi teise korruse ühest saalist võib leida ajalooõpikust teada-tuntud pildi, kus Forselius oma õpilastega Rootsi kuninga juurde sõidab. Aga kui originaaltööl paistab Stockholmi siluett taamalt kitsa kriipsuna, siis muuseumi tarbeks koopiati veidi

kohendanud tädi tunnistas, kuidas talle meeldis toonane rootslaste nägus kuningaloss, mis seisis praeguse "kivikasti" kohal, ja nii ta kujundaski Forseliuse vaatamas hoopis pealinna kunagist kaunidust selle plassi triibu asemel.

"Muinaslood muusikas"

Terve Linnamuuseumi maja hall on mudilasi täis, kõigil mopsid näod peas. Aeg on muinasjuturingkäiguks. Alguse saab see lahmaka võlupeegli eest, milles elav majahaldjas täidab sinna vaataja salasoovi. Ainult üks pisike tirts kahmab kasvatajast kinni ja kisab "Mina kardan peeglist vaadata!" - aga tõesti, mis siis kui see majahaldjas on tegelikult lohe?

Ruumis, kus seisab suur seinakell, tuletab mu "varjualune" lastele meelde loo hundist ja seitsmest kitsetaldest. Nüüd saab selle asemel, et lugu ennast meenutada, hoopis kuulda, et "Mul on kodus selline arvutimäng. Hunt pistab käpa kellakappi ja..." - (märkus: lugege oma õdedele-vendadele ikka muinasjutte ka!)

Saladuslik juhtum

Linnamuuseumi suures arhiivis

Iga laps teab, ka kõige väiksem, et olla suur on palju parem kui olla pisike...

leidub ka kõiksugu materjali Treffneri koolimaja kohta. Sellest ajendatult küsin ka kooli renoveerimise ajal leitud Hugo Treffneri vanni edasise saatuse kohta. Selgub, et muuseumini ei ole see hindamatu väärise jõudnud. Endine HTG direktor Helmer Jõgi oli muuseumi sahtlisse poetanud vaid peotäie vanu, ehituse käigus leitud naelu. Nii et kuhu jäi Hugo

vann?!

Tõesti, tööl käia on hea. Vähemalt ühe päeva jagu küll. Ja egas kurta ei tohiks - meil kõigil on see aeg ju alles ees. Nii kui võimalus, heitke teiegi lootustandev pilk tulevikku - nii on kergem otsuseid homse üle langetada...

Kirke Kook

Kas sina usud päkapikkudesse?

Ilmselt ei leidu kedagi, kes lapsepõlves ei oleks jõuluvõi näärivanasse ja päkapikkudesse uskunud. Tänapäevaks on nii sinisilmseid inimesi vaid käputäis alles jäänud. Miks ja kuidas roosiline unistus rõõmsa näoga vanast ja pisikestest mehikestest purunes, ongi "Miilangu" seekordseks uurimisobjektiks. Jääb vaid lisada, et jõuluvana olematus ei ole täiesti kindel enne, kui seda tõestatud ei ole. Nii et lootust veel on...

Helin, 11d - Juhtus nii, et kui me ükskord kodus mööblit ümber tõstisime, leidsime õega kapi alt kõik need kirjad, mis jõuluvanale saatnud olime. Tekkis küsimus - uskuda või mitte uskuda? Nii see

lootus kaduski...

Tiina Pluum, 13õ - Olin siis 1. - 2. klassis, kui läksime jõulude ajal tädile külla. Jõulumees käis kõik ilusti ära ja kui ma siis pärast vannituppa läksin, leidsin seal eest jõuluvana habeme, punase (kunst)nina ja prillid. See oli lapsele ikka täitsa hirmus!

Liina, 12e - Meil tegi onu kõigile küla lastele jõulumeest ja kui ta oli ära jõuluvananatanud, tuli meie juurde isaga veini jooma - nii ma siis nad leidsingi, lõbusad isa ja onu ning jõuluvana riided põrandal kuhjas maas...

Uve Saar, 13h - Olin siis lasteaia viimases rühmas, või esimeses klassis - täpselt enam ei mäleta - ja jäin sõbra poole õõseks. Sussid panime veranda aknale -

see oli selline kahe uksega veranda - ja hommikul, kui meie läksime susse piiluma, nägime, kuidas sõbra ema neisse kommi pani ja teisest uksest välja läks.

Mari, 10d - Hakkasin kord kahtlustama, et kuidas saavad jõuluvanal olla samasugused dressipüksid nagu minu isal - nii see läkski.

Ester, 12e - Siis sain teada, et päkapikke ei ole, kui vanem vend mu sussi sisse hallitanud leivakoorukesi pani...

Ott Ojaveer, 13d - Päkapikud on küll olemas - ÕPPEALAJUHATAJA ON JU PÄKAPIKK! Eelmisel aastal vähemalt küll oli...

Ingmar, 12e - Alguses oli kõik hästi. Jõuluvana jättis mulle kirja, et olen juba suur poiss ja ta ei saa enam minu juurde tulla - enne tuleb ikka väikeste koju minna. Aga siis leidsin ükskord laualt käärid ja pakkepaberit ja konstruktori...

Markus, 11d - Ma pean kõik ausalt ära rääkima või? Jõuluvana ei usu alates oktoobrist, aga päkapikud on olemas. Ma ise nägin!

Ülle Seevri, 13õ - Kuidas ei ole päkapikke? On küll. Uskuma peab, küll siis ongi - nii ma kogu aeg lastele räägin!

Kirke Kook

Olete oodatud
 Hugo Treffneri Gümnaasiumi
 119.aastapäeva ballile
 7. detsembril 2002. a kell 19.00 koolimajas

Tantsuks mängib ansambel „Sept“

oksjon balli üllatus

Raili ja Arvi
 balli perenaine ja peremees

Rääsmed

eelmüügist: õpilastele 50.- (25.nov.-4.dets.)
 vilistlastele 100.- (25.nov.-6.dets.)
 kohapeal: õpilastele 60.-
 vilistlastele 150.-

Rääsmed müügil kooli kantseleis ja
 huvijuhil Uve Saar juures.

Informatsioon telefonidel

461 715 (kooli kantselei)
 052 36 716 (Uve Saar)

Peatoimetaja: Tuuli Raudla

Toimetus: Kirke Kook, Tanel Palusoo, Mari Kalkun, Triin Visnapuu,
 Kerli Kabur, Ivo Kund, Mihkel Järveoja, Kaisa Holsting, Tuuli Raudla,
 Erki Hõbe, Kadri Mehevits, Reimo Rehkil, Piibe Kolka

Foto: Ulla Kattai

Küljendus: Ivo Kund
 Juhendaja: Age Salo

MILANG